

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 3

Глава 2:

Корените на поражението

Никога в нашата история не сме били побеждавани от силата на враговете си, а винаги от собствените си пороци и от враговете в собствения си лагер."

Адолф Хитлер, *Mein Kampf*, том 2, глава XV

За германците армията е това, което е Конституцията на САЩ за американците или монархията за англичаните. Всеки народ се нуждае от нещо в културата си, което най-дълбоко обозначава неговата специфична идентичност. С имена като Фридрих Велики и Ото фон Бисмарк като свое наследство, не е чудно, че германците са смятали въоръжените си сили за институцията, която най-добре олицетворява страната им. Но след

уволнението на Бисмарк германският генерален щаб, използвайки импотентния кралски дом като конституционен фронт, се превръща в истинската власт в страната. От края на XIX в. до края на Първата световна война страната е управлявана от класово осъзнатите аристократи на армията зад фасадата на една послушна монархия, макар и символична. С унижението от ноември 1918 г. обаче те са изтласкани от управлението от социалдемократите и други марксисти. През 20-те години генералите бавно започват да възвръщат част от предишното си влияние като видими символи и военна сила на консервативните капиталисти. Германия е разкъсвана между егоистичните сили на левицата и десницата.

Когато се появи идеологическото движение на Адолф Хитлер за класово сътрудничество, то среща ожесточената съпротива на тези реакционери, чийто свят не се простираше отвъд очертаните граници на елитаризма със синя кръв. Тяхната цел беше възстановяването на монархията, зад чиито купени, интелектуално кухи фигури, като генерал Хуго фон Хинденбург, аристократите на страната можеха да управляват в тънко прикрито величие. Привидно патриотична, тяхната концепция за "Германия" се ограничава до Прусия и техните собствени висши класи. На хората от средната класа се гледаше с пренебрежение като на вулгарни търговци, а така нареченият "пролетариат" не беше нищо повече от друга дума за селячество. Нещо повече, другите германски държави са били изведени на втори план, за да бъдат доминирани, ако не и ръководени, от висшите аристократи.

Именно този вид непоносим снобизъм естествено допринася за спада в морала на германските войници от Бавария, Померания и всички останали провинции, от които се очаква да страдат и да умрат по време на Първата световна война не по-малко благородно от пруските си колеги. Подобни класови и регионални разделения са успешно използвани от съюзническата пропаганда по време на целия конфликт. Същите тези консерватори, които са осъзнали класовото си съзнание, подлагат националсоциализма на първата кървава баня, когато на 9 ноември 1923 г. в Мюнхен войници от Райхсвера застрелват шестнадесет невъоръжени другари по заповед на своите офицери от висшата класа.

Когато десет години по-късно Адолф Хитлер е избран да състави ново правителство, най-голямото му предизвикателство е да запази армията като емблематична институция на Германия, като същевременно отблъсне враждебността на омразните аристократи, които искат да го използват като марионетка, както са направили с фон Хинденбург, или да го заменят с някой послушен пруски монарх. Фюрерът и най-близките му сътрудници са предвидили този проблем много преди завземането на властта през 1933 г.,

но са били разделени по отношение на решението му. Хитлер смяташе, че старата армейска върхушка трябва да бъде щедро пенсионирана възможно най-скоро, което да ѝ позволи да доизкара активната си кариера, а редиците ѝ постоянно да се заменят с националсоциалисти.

Въпреки че този процес отнемаше време, той беше законен и имаше по-малък шанс да предизвика противопоставяне от страна на генералния щаб. Други се опасяваха, че офицерите от армията не могат да не разберат какви последствия за аристократичните им амбиции ще има постепенното пенсиониране, и настояваха за незабавната им замяна с идеологически издържани партийни членове. Всички признаваха, че генералният щаб е гнездо на враждебност към националсоциализма и следователно представлява голяма, вътрешна опасност, особено ако Третият райх някога се окаже във война. Сталин беше прочистил ненадеждните си, бивши офицери от царската армия и беше поставил на тяхно място политически надеждни хора. Хитлер трябва да направи същото. Така разсъждават хора като Ернст Рьом, началник на щаба на Щурмовите части (S.A. или *Sturmabteilungen*).

В края на юни 1934 г. Рьом иска насилствено да замени консервативните армейски офицери със свои собствени щурмоваци. Той е знаел, че Хитлер се противопоставя на този ход, и затова планира да убие и него. Научавайки за намеренията на своя лидер от ССА, фюрерът лично арестува Рьом, преди да се стигне до каквито и да било сблъсъци с военните. Около 300 заговорници са екзекутирани без съд и присъда, включително и хора, които не са от С.А., дори и няколко есесовци, което лъже традиционните историци, които настояват, че Хитлер е преследвал собствените си лоялни "кафяви ризи", за да спечели благоразположението на армейското ръководство и да замени С.А. с "по-надеждната" С.С. В действителност той е действал само от самозащита. Потушаването на опита наистина успокоява опасенията на генералния щаб, че Хитлер може да използва насилие, за да превземе армията, но също така възпрепятства плановете му да я превърне в националсоциалистическа.

Сега аристократите се вкопчиха, като упорито се съпротивляваха на всички усилия да попълнят въоръжените сили с идеологически надеждни хора. Когато войната настъпва само пет години по-късно, Вермахтът все още се контролира от благородни сноби, които са диаметрално противоположни на националсоциализма и се стремят да намерят всяка възможност да го унищожат, дори като предадат собствената си страна. Ръководителят на военното разузнаване на самия Райх, адмирал Вилхелм Канарис (за когото ще стане дума по-късно), говори от името на своите колеги предатели, когато казва: "Победата на Германия би била по-голяма катастрофа от нейното

поражение."

С други думи, Канарис и подобните му представители на висшата класа предпочитат изгарянето на милиони германски жени и деца, които са основните жертви на съюзническите бомбардировки, пред успеха на Хитлер. Подобно дълбоко предателство може да бъде разбрано само в контекста на аристократичния манталитет. Той е бил физически възмутен от класовото сътрудничество на националсоциализма, при което обикновените германски работници са се търкали с добре родените благородници като еднакво ценни членове на обществото. Те просто бяха омърсени, че техният главнокомандващ е обикновен австриец и вулгарен търговец от нисшите класи, които глупаво са го избрали на този пост. Но пренебрежението на аристократите към него се превръщало в убийствена ярост, когато този бивш ефрейтор последователно печелел победи на полето, почти винаги срещу техните професионални (макар и остарели) стратегии. Най-ефективният начин да разгневиш един глупак е не да му *кажеш*, че е глупав, а да му демонстрираш, че е глупав. Това Хитлер прави многократно с консервативните генерали, с което си спечелва безпощадната им враждебност.

Много години след добронамерения, но погрешен опит на Рьом да отстрани насила аристократите от армията - когато много по-разтърсващи събития накараха почти всички да забравят за мъртвия началник на щаба на армията - д-р Йозеф Гьобелс, може би единствен от всички други лидери, ясно разбира ужасните последици, които са били задействани само единадесет години по-рано. На 27 март 1945 г., когато страната му е в пламтящи руини, той осъзнава, че старите аристократи от Генералния щаб са стрували на Германия войната: "Дълго изтъквам пред фюрера, че през 1934 г. за съжаление не успяхме да реформираме Вермахта, когато имахме възможност да го направим. Това, което искаше Рьом, разбира се, беше правилно само по себе си. Ако Рьом беше честна, солидна личност, по всяка вероятност на 30 юни щяха да бъдат разстреляни не стотина генерали, а няколкостотин ръководители на С.А. Целият ход на събитията беше дълбоко трагичен и днес усещаме последиците от него. През тази година беше назрял моментът за революция в Райхсвера. Както се случи, фюрерът не успя да се възползва от тази възможност".

Още от времето на фронтовия си опит в окопите Хитлер винаги се е възхищавал на Генералния щаб като на олицетворение на всичко традиционно ценно в страната му, като на здрава опора на германската държавност. Но постепенното разочарование от неговите класово осъзнати мартеници беше горчиво разочарование. До края на войната той все още се

отнасяше към тях с уважение. Твърде късно започна да съжaliaва за предишното си дълбоко уважение към повечето от армейската върхушка. "В продължение на години - казва той на Ханс Франк, генерал-губернатор на завладяна Полша в края на войната, - тези господа с техните модни бричове на червени райета предадоха, забравиха или продадоха принципите на Молтке и Шлифен. Тази самонадеяна юнкерска каста в действителност не е нищо повече от сбор от объркани глави, колебаещи се и нацупени ризи" (Инес, 18). Събитията скоро щяха да покажат, че те са и предатели.

В началото на 30-те години на XX век между партията и армията цари нелеко съгласие. Към 1935 г. обаче, пред лицето на нарастващите заплахи от чужбина, планове на Хитлер за превъоръжаване се противопоставят решително на генералния щаб. По време на Рурската, Чешката и Австрийската криза неговите офицери са проявили изключителна липса на смелост и решителност и Хитлер е знаел, че те ще се откажат при истинска международна конфронтация. В съответствие с това на 4 февруари 1938 г. той поема поста на главнокомандващ на *Оберкомандата на Вермахта* (OKW), Върховното командване на въоръжените сили. Много високопоставени офицери са възмутени от самата перспектива да се налага да приемат заповеди от бивш австрийски ефрейтор. През следващата година тяхната опозиция преминава в нелегалност в така наречения "заговор на генералите" за поемане на законното управление. Но малодушието на заговорниците го обрича на неуспех. С откриването на Втората световна война през септември 1939 г. ръководството на армията първоначално и спешно се противопоставя на всяка кампания в Полша като "непечеливша". След като с неохота бяха въвлечени в полето от инерцията на историята, техните изтъркани от употреба стратегии от 1914 г. почти загубиха войната в нейните две седмици. Съпротивата на генералния щаб срещу почти всяка следваща кампания и дори срещу много битки непрекъснато саботираше усилията на обикновения войник да спечели, докато в крайна сметка войната беше загубена.

Във връзка с поражението на Германия в Първата световна война Хитлер пише още в *Mein Kampf*, че военната катастрофа винаги е следствие от някаква вътрешна, а не външна слабост. Тази констатация се отнася както за неговия собствен Райх с консервативния Вермахт, така и за конфликта, който той познава от първа ръка като млад войник. Когато през 1939 г. настъпва войната, три четвърти от хората, които все още заемат постове в правителството и армията на Третия райх, са назначени по време на Ваймарската република. Малцина от тях са били националсоциалисти. Някои други са били повече или по-малко благосклонни към Хитлер, но мнозинството са били аристократични опортюнисти, които са изпълнявали

заповеди само ако те са били в съответствие с благосъстоянието и поддържането на тяхната класа.

Много по-късно по време на войната, когато Европа се бори за живота си през мрачните дни на 1944 г., Фюрерът с ужас научава, че от неговите 8 000 000 войници само 260 000 са изпратени на фронта. Нищо чудно, че навсякъде те са били толкова ужасно превъзхождани по численост! През май същата година съветските войски неочаквано пробиват южната линия на германците, принуждавайки ги към бързо отстъпление към Севастопол, който скоро след това пада, тъй като Генералният щаб не успява да осигури достатъчно оръжия и боеприпаси, съхранявани в изобилие в близките складове.

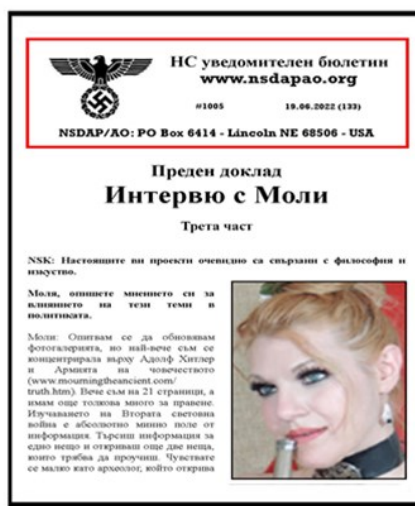
Може би най-решителният случай на аристократична измяна се случва през лятото на 1941 г. Дотогавашната атака на Хитлер срещу Русия е напълно успешна, за изненада и професионална ревност на армейските генерали, които се противопоставят почти докрай. Сега те искаха да поемат пълното ръководство (и заслуги) за кампанията, която вече изглеждаше почти спечелена. От самото начало фюрерът настояваше победата да бъде бърза, а врагът да бъде разгромен преди зимата, защото Германия просто не разполагаше с необходимите ресурси за продължителен конфликт. А Русия беше печално известна с катастрофалните си климатични условия, които можеха да спрат всяка армия. За да се постигне успех навреме, главната стратегическа цел е била да се унищожат или превземат съветските доставки на нефт, желязо и манган. Неговите генерали не се съгласиха. Вместо това те настояваха да бъдат атакувани индустриалните центрове на СССР. Хитлер контрира, като изтъква, че щом англичаните са успели да изнесат фабриките си извън обсега на Луфтвафе, то и руснаците биха могли да го направят. Освен това военните заводи могат да бъдат възстановени или преместени. По-сериозна е загубата на петрол и минерали, без които те не могат да функционират. Загубата дори на много заводи е нищо в сравнение със загубата на природни ресурси. Ето защо завладяването на Украйна, основен източник на съветски доставки, е от първостепенно значение. Стратегията на Хитлер надделява, както и германското оръжие, докато в края на август той не е тежко поразен от коремни спазми.

В продължение на почти три седмици той е в неизвестност. Когато се възстановил достатъчно, за да поеме отново командването на Източния фронт, с тревога научил, че генералите са се възползвали от болестта му, за да насочат армията към Москва, с нейната тежка промишленост и перспективата за слава за всеки генерал, който я превземе. Войските на Вермахта тъкмо достигат предградията на руската столица, когато една от

най-тежките зимни бури в историята парализира напредването им. Точно тогава съветските войски контраатакуват, като не само отблъскват германците, но и ги принуждават да се оттеглят. Още по-лошото е, че Хитлер е изправен пред необходимостта да води продължителна война, за която няма достатъчно природни ресурси, докато запасите на врага са все още непокътнати. Ако стратегията му беше запазена, СССР щеше да бъде принуден да се предаде. Вместо това, благодарение на Генералния щаб, войната е достигнала отчаян обрат, който фюрерът трудно би могъл да възстанови в полза на Германия.

Повечето от аристократите-предатели оцеляват след поражението, което предизвикват, за да публикуват свои собствени версии на събитията, в които Хитлер е обрисован като луд аматьор, който е загубил войната, защото е отказал да се вслуша в съветите на висшестоящите. Повечето от тези хора избягаха от "правосъдието" на кенгуруто в следвоенния Нюрнбергски процес, за да изживеят живота си в същото удобство, на което тяхната класа винаги е била свикнала. И до голяма степен именно заради техните лъжи за войната, публикувани, за да прикрият собствената им некадърност и предателство, външният свят все още е заблуден относно реалното протичане на този конфликт.

Повече от всеки друг фактор на Втората световна война предателството, извършено от германския генерален щаб, е причина за нейния изход.

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

